

hugget bort, altsaa efter det Areal, der er udbrødt. Jeg vil nu tillade mig et eneste kort Dreblik at gaae til Udkanten af Lovudkastet og bede den ærede Minister holde dette Princip fast ligeoverfor et andet Forhold, nemlig ligeoverfor den Masse Jord, som Landet efterhaanden vinder ved Inddæmning fra Havet. I saa Henseende har idetmindste det tidligere slesvigske Ministerium, støttet paa Udtalelser fra det øvrige Ministerium, opstillet som Princip, at den tyveaarige Frihed, som disse fra Havet indbundne Jorder have, skulde bevirke, at Skatteansættelsen skulde baseres paa en Bonitering af Jorden efter disse 20 Aars Forløb, men derved forrykker man aldeles det naturlige Forhold. Naar 20 Aar ere forløbne, er Jord, der er indtagen fra Havet, saa aldeles forandret, at det ikke er muligt for Boniteringsmændene at see dens naturlige Tilstand, og de komme altsaa til at sætte Jorden for høit. Jeg vil bede den ærede Minister at see hen paa disse Forhold — det vil ikke vare mange Aar, før vore inddæmmede Arealer ville udgjøre over 20 □ Mil — og anvende det her for Skovene foreslaaede Princip paa disse Jorder, saaledes at Vedkommende ikke skulle stilles i Skjætte ligeoverfor Skoveierne. — § 3 udmærker sig ved Noget, hvorved adskillige Paragrapher i de Love, der komme fra Indenrigsministeriets Contoirer, udmærke sig. Jeg vil ikke bebrejde selve den ærede Minister dette, men Redactionen af denne Paragraph er næsten altfor stet. Der er i Realiteten bestemt, at en ny Eier af en Skov fremdeles skal være bunden i 10 Aar, men i § 20 i Forordn. af 27de September 1805 er denne Indskrænkning allerede hævdet i saa fulde Udtryk, at jeg antager, den Undtagelse, der findes i samme Paragraph, ogsaa her følger med, saaledes at vedkommende Eier efter nærmere Oplysninger kan faae Tilladelse til at hugge, uagtet han ikke har havt Skoven i 10 Aar. — Endelig skal jeg af Smaapunkter gjøre opmærksom paa, at medens det ikke tidligere var strafbart at borthugge et mindre Areal end een Tønde Land, er man nu underligt nok gaaet til den modsatte Overlighed ved at ville have en Mand straffet, ikke alene naar han bortrybder et Areal under en Tønde Land, men, hvor Meget eller

hvor Lidet han bortrybder derunder, skal det dog regnes for en Tønde, selv om det kun er f. Ex. et Tjerdinglar. — Naar jeg skal sammentrænge min Betragtning af Loven, vil den hovedsagelig, efter den Anskuelse, jeg foreløbig har — man kan jo forandre sin Anskuelse senere under Debatten — gaae ud paa, at det forekommer mig, at § 6 egentlig burde staae som § 1; man maa helst have een Tugt i Haanden, før man lader den anden slippe. § 6 giver Frihed for boniteret Jord under Taxt 3, men jeg kunde være med til at sætte Taxten høiere op, saaledes at altsaa en større Begunstigelse fandt Sted. Den Skat, der derved vilde tabes, vilde ikke være saa forførdelig; men kunde man derved faae Skove i en Tact — hvilket dog er umuligt, da der skal Tid dertil — eller dog forholdsviis hurtigt, troer jeg det vilde være meget heldigt. Over § 1 vil jeg ikke slaae en Strøg, men jeg vil blot erklære, at, skal den staae som det Væsentlige, medens § 6 staaer som det Uvæsentlige, er jeg bange for, at Loven strander. At der gives Frihed til at hugge til en vis Grad, indrømmer jeg er principrigtigt, men jeg paastaar, at naar man giver Frihed dertil i et saadant Omfang, som bestemt i § 1, risikerer man, at man kan gaae for vidt. Jeg vil, ligesom den ærede sidste Taler, holde paa, at det ikke skulde være nok, at Vedkommende lader Jorden bonitere paa egen Bekostning og betaler Skat; der skal Mere til. Som Conseqvents af, at jeg troer, at § 1 gaaer for vidt, maa jeg holde paa, at der, da den Udfigt, der er giden Communerne til at komme til deres Ret igjennem Bestatningen, bliver stød ud i Fremtiden, maa være Opfordring til at bestemme, at en Skjædsætning af Fredskovene til Fordeel for Communerne ikke udsættes, og selv om § 1 i sin nuværende Skikkelse gaaer igjennem, vil det dog vare længe, inden Communerne komme til deres Ret. Det gjælder overhovedet for disse Skovforhold, at de ikke kunne slaaes i Hartkorn, saaledes at man giver almindelig gjældende Regler for det hele Land. De locale Forhold ere her saa forskjellige, at ikke alene Derne ere stillede heel forskjelligt fra Sjælland, men at der ogsaa paa Derne for sig og i Sjælland for sig er en stor Forskjel tilstede, derfor vil et gjennemgaaende